

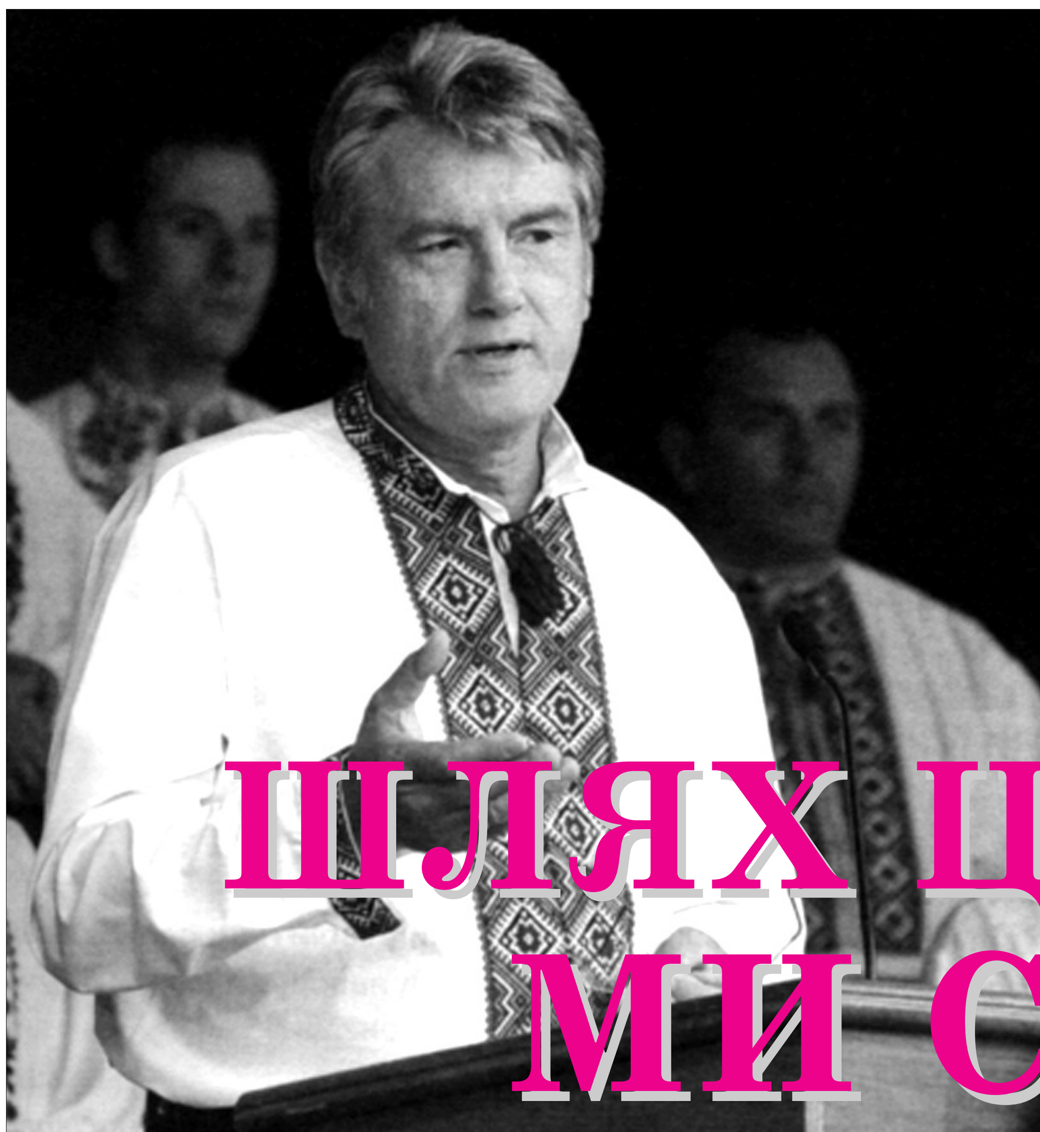
Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 8 грудня 2009 року № 48 (316)

 ЧЕСТЬ І ЧИН

ШЛЯХ ЦЕЙ – МИ САМІ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

В Україні відзначили День Свободи.

П'ять років тому був Майдан – історичний зсув суспільної свідомости, короткочасне сакраментальне просвітлення нації. Масштабна, фундаментальна подія в нашій новітній історії.

Сьогодні згадувати про Майдан – здебільшого ознака моветону. Одні просторікують, згадуючи Майдан. Інші відхрещуються, соромлячись проявів своїх почуттів під час подій п'ятирічної давнини. Треті безсоромно торгують на темі Майдану, метикуючи – а як би дорожче і вигідніше для своєї шкури продати цю заяложену історію про натовп навіжених, котрі, зібравшись на одній із київських площ, щось там голосно горлали і мерзли кілька тижнів просто неба. А той, за кого вони кричали, мовляв, забув про них, коли зійшов із майданної трибуни і всівся в президентське крісло.

Закінчення на 3-й стор.

АЛЕ МИ ЗНАЄМ...

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

* * *

"Довірте Литвину країну!" –
Нас умовляють без упину.
Якщо якусь далеку, – згода.
Аби не нашу. Нашу шкода.

* * *

Від нас ховають імена,
Неначе щось бридке,
Але ми знаєм, хто Вона
І що Вона таке.

* * *

Нам всім без армії каюк,
А ще потрібні вчені,
І їх Арсеній Яценюк
Дістане із кишені.
Та не написано ніде,
Що він до неї покладе.

* * *

Комуністам все по плечу:
Відновити ніс Іллічу,
Відродити стару імперію
І реанімувати Берію.

 З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

"ТИ ЗЕМЛЮ БОРОНИ, ХРЕСТА І РІДНУ МОВУ"

Художній керівник і директор Театру української традиції "Дзеркало" Володимир ПЕТРАНЮК про любов до рідної землі

Художній керівник і директор Театру української традиції "Дзеркало", актор, режисер, драматург, голова Дніпровської районної організації КУН Володимир Петранюк нещодавно завершив роботу над новою п'єсою – трагедією на одну дію "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери". Без перебільшення – то є знакова подія в сучасній українській драматургії, бо ні на що подібне ніхто досі не спромігся. Вочевидь, для митців настає час глибокого осмислення людської сутности національних героїв. Отже, театр "Дзеркало" взявся донести правду про Бандеру до сердець глядачів. Втім, найкраще про це розповість сам Володимир ПЕТРАНЮК.

"ЧЕРВОНИЙ БАРАБАН" ГРАВ У РУДОМУ ЛІСІ

– Пане Володимире, звернімося до витоків очолюваного Вами театру. З чого все починалося?

– Більше 20-и років тому я та мій брат Віталій на базі театру робітничої молоді утворили невеличку (10–15 осіб) творчу андерграундну групу "Червоний барабан". Проводили репетиції просто у підвалі житлового будинку. То був спосіб вирватися з суцільної атмосфери "совка". З часом забава переросла у професію. Я закінчив факультет режисури нинішнього КНУКІМ (Університету культури), навчався в акторській студії Петра Сергієнка Національного драматичного театру імені Франка. Після Чорнобильської аварії наш театр пережив своєрідну пробу на патріотизм: ми не втікали з Києва, навпаки – регулярно їздили з виставами у Чорнобиль (загалом пробули там 90 діб). Грали на пленері, у рудому лісі. На початках мені як режисерові подобався театр вулиць і площ, такої собі наївної революції . А коли почали їздити в Чорнобиль, з'явилася постійна назва – "Дзеркало". Що таке дзеркало? Це несамовита вода, що відображає філософію нашого життя. Постійна глибина. Дим, у якому заховані наше минуле, сьогодення і майбуття. 1989 року ми стали одним з муніципальних театрів, здобули офіційний статус.

"ТИ ЗЕМЛЮ БОРОНИ, ХРЕСТА І РІДНУ МОВУ"

– Кажуть, досить довгий період театр "Дзеркало" працював у Польщі…

– Так. 15 років разом з театром я куштував еміграннтського хліба у місті Кракові. Фактично там я зрозумів, хто такі бандерівці і за що вони воювали. Усвідомив себе повноцінним українцем. Від Папи Римського Івана Павла Другого навчився розмовляти українською мовою. Бо доти я, корінний киянин з Подолу, послуговувався російською. Поза межами України до мене і моєї родини прийшло осяяння: як можна не розмовляти у побуті українською?

Закінчення на 8-й стор.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ № 946/2009

Про додаткові заходи щодо визнання українського визвольного руху XX століття

Визнаючи роль та значення українського визвольного руху XX століття у здобутті Україною незалежности, з метою гідного вшанування його учасників, відновлення національної пам'яті та історичної справедливости, сприяння процесу національного примирення і взаєморозуміння постановляю:

1. Кабінету Міністрів України:

забезпечити вжиття додаткових заходів щодо активізації роботи з визнання діяльности організацій, які боролися у XX столітті за здобуття Україною незалежности, зокрема діяльности Української військової організації, Карпатської Січі, Організації Українських Націоналістів, Української Повстанської Армії, Української головної визвольної ради, українським визвольним рухом XX століття;

розробити у тримісячний строк за участю Національної академії наук України комплекс заходів на 2010–2012 роки щодо гідного відзначення річниць подій, пов'язаних з історією українського визвольного руху XX століття, та вшанування пам'яті учасників цього руху, проведення відповідної наукової, виховної, просвітницької роботи та видавничої діяльности.

2. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям:

організовувати за участю представників громадських організацій, учнівської та студентської молоді роботу з пошуку, збирання інформації, документів, свідчень очевидців про події та місця, пов'язані з українським визвольним рухом XX століття, та передачу таких даних Українському інституту національної пам'яті;

сприяти діяльності громадських організацій, наукових установ, учених із дослідження проблематики українського визвольного руху XX століття.

3. Українському інституту національної пам'яті вжити заходів щодо:

створення електронної бази даних про події українського визвольного руху XX століття та його учасників;

видання матеріалів наукових досліджень, монографій, присвячених темі українського визвольного руху XX століття.

4. Державному комітету телебачення та радіомовлення України разом з Українським інститутом національної пам'яті забезпечити широке висвітлення в засобах масової інформації заходів, спрямованих на консолідацію українського суспільства, дослідження ролі, місця та значення українського визвольного руху XX століття, відзначення видатних подій, пов'язаних із боротьбою за незалежність України.

Президент України Віктор ЮЩЕНКО
19 листопада 2009 року

ВИМАГАЄМО ГІДНОЇ ШАНИ!

Кримчани теж віддавали життя за вільну Україну

Василь ОВЧАРУК,
голова Кримської організації КУН

Кримська Організація Конгресу Українських націоналістів звернулася до міської ради та міського голови міста Сімферополя пана Г.О.Бабенка з проханням виділити земельну ділянку у центрі Сімферополя для встановлення пам'ятника кримчанам і сімферопольцям, які воювали в лавах ОУН і УПА на теренах Криму та загинули від рук фашистських окупантів і карателів НКВС. Пам'ятник потрібен, аби відновити та захистити пам'ять про тих самовідданих воїнів, котрих упродовж десятиліть і навіть зараз несправедливо називають зрадниками та посібниками німецьких окупантів. Настає час ширшого висвітлення невід'ємної сторінки історії України – національно-визвольних змагань, які почасти й досі трактуються однобоко, викривлено, за старими комуністичними мірками. Тим часом у книжці Володимира Чорномора (Проценка) "Повстанчий Крим" опубліковано архівні документи, що засвідчують, хто з кримчан і сімферопольців поклав голову заради незалежної України. Це: Володимир Антонович Шарафан – кримський окружний керівник ОУН; сімферопольці Іван Андрійович Янчишин, Степан Михайлович Тесля, Микола Олександрович Шапар, Семен Якович Темний, Степан Якович Темний; Олександр Базилевич, Савелій Денисович Калиновський; Сергій Павлович Кабардинський; мешканець Бахчисараю Петро Миколайович Микитенко; житель АК-Мечетського району Ярофей Тадейович Колісниченко; Мінценко (ініціали невідомі) – провідник Старокримської ОУН; Роман Бардахівський – керівник Джанкойської ОУН; мешканець міста Джанкоя Наконечний (ініціали невідомі); Іван (прізвище невідоме) – керівник Керченської ОУН; Ігор (прізвище невідоме) – керівник Алуштинської ОУН. Та багато-багато інших. Усе це свідчить про те, що боротьба за вільну Україну точилася і на кримських теренах, тож усі, хто поклав голови за цю святу справу, повинні бути гідно пошановані.

НАД ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ МАЄ З'ЯВИТИСЯ ТРИЗУБ

Українські націоналісти вимагають від Володимира Литвина ініціювати прийняття парламентом рішення про встановлення державної символіки на фасаді Верховної Ради.

За словами голови Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів Юрія Шепетюка, у 2000 році була прийнята відповідна постанова, яка передбачала заміну всіх символів тоталітарного режиму, в тому числі і радянської зірки, на головному флагштоці ВР.

"Конгрес неодноразово звертався до голови Верховної Ради Литвина з вимогою виконати дану постанову, однак отримав лише бюрократичну відписку, мовляв, потрібно прийняти нове рішення, або у бюджеті немає коштів", – наголошує Юрій Шепетюк.

Голова КМО КУН застерігає, що збереження символів СРСР суперечить ст.20 Конституції України, Указам Президента, за що передбачена кримінальна відповідальність за статтею 388 КК України.

Юрій Шепетюк також наголосив на тому, що саме під радянською символікою творилися голодомори та політичні репресії.

Прес-служба Київської МО КУН

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ХАРКІВЩИНА – БЕЗ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА

З болем у серці повідомляю, що на усю Харківську область, яка територіально є однією з найбільших в Україні, залишилась одна україномовна газета – "Слобідський край". Газета видається двічі на тиждень та викладає думку лише місцевого осередку Партії регіонів, оскільки є друкованим органом Харківської обласної ради, де домінують "регіонали". Жодної місцевої газети національного спрямування на Харківщині немає.

Насьогодні Харків та область, як і раніше, є повністю зрусифіковані та працюють в російськомовному режимі. На жаль, проголошення незалежности України нічого не змінило. Сталося це тому, що російсько-большевицькі окупанти, які перебували на території області, так і залишаються на її теренах, автоматично отримавши українське громадянство. Такий процес носить назву "агресія міграцією", – коли автохтонне, тобто корінне населення, а в даному випадку українці, знищувалось у різні способи, а саме: голодоморами, масовими розстрілами, депортаціями тощо. Разом з тим, на місця загиблих або депортованих українців завозився та розселявся російсько-большевицький елемент. Таким чином, без війни окупантами захоплювалась Харківська область, як, власне, і вся Україна.

Наведу деякі факти. До Переяславської угоди на теренах не лише Слобожанщини, а всієї України не було жодного москаля. Вже у 1913 році в Україні їх налічувалось до 1 млн. осіб. Насьогодні, за деякими оцінками, їх налічується до 7 млн. Об'єднавшись, вони створили Партію регіонів – потужну промосковську "п'яту колону".

На жаль, після проголошення незалежности не знайшлося політичної сили, яка б повела Україну тим шляхом, яким пішли націоналістичні уряди країни Балтії. Литва, Латвія та Естонія, після унезалежнення, оголосили свої території зоною московської окупації. Як відомо, окупанти не можуть бути громадянами країни, хоча відсоток їх у Прибалтиці був дуже високий. В Латвії, наприклад, він становив 40%. Позбавивши окупантів громадянства, прибалти автоматично позбавились "п'ятої колони". Результат не змусив себе чекати. Насьогодні усі країни Балтії є членами ЄС та НАТО, про що Україні доводиться лише мріяти.

Віктор МОЛОШНИЙ,
Харків

БОЖЕ, УКРАЇНУ БЕРЕЖИ

Наближаються вибори Президента України. Бентежить одна думка: що буде далі з нами, тобто з Україною? Звичайно, я розумію, що на все є Божа воля. Але дуже дивно, а навіть прикро, що наші люди втрачають голову. Але, дорогі, старайтеся всіма силами втримати цю бідну, знедолену Україну. Згадайте козаків, Гайдамаків, Січових Стрільців, вояків УПА... Вони не хотіли ні слави, ні зарплати, вони боролись за Україну. Візьміть приклад з нашого провідника С.Бандери. Він, будучи між трьома зливними хмарами, йшов і вів за собою знедолений народ. Я надіюсь і вірю, що між нами тепер є месники без страху, сильні духом, як граніт, котрі не дозволять занапастити Україну, яка дана українцям Всемогучим Богом. Тож, дорогі українці, єднайтесь навколо Президента України В.Ющенка і спасайте Україну, щоб не впала у прірву. А ми, старі й немічні, молимо Всевишнього Бога, щоб скріпив наш бідний народ силою розуму і допоміг витримати цей ворожий тиск і зазіхання на Україну. Всемогучий Всесильний Господи, матінко Божа єдина заступнице, бережіть Україну силою чесним Животворящим Христом від напасників і ворогів. Слава Ісусу Христу. Слава Україні.

З повагою до Вас чесних і вірних українців

Ольга МЕРЕЩАК з родини Заяць,
м.Бережани Тернопільської обл.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ПОВЕРНЕННЯ УКРАЇНИ ДО СЕБЕ

Євген СВЕРСТЮК

Український майдан. Він періодично засвічується в історії. "Свято в Чигирині", у Шевченкових "Гайдамаках"... "Золотий гомін" на площі Софіївського собору – у Тичини.

Наш "Майдан" поетами не оспіваний, зате засвічений на телеекранах усього світу як образ маловідомої у світі нації, в патріотизмі якої превалює демократичний релігійний дух.

Символом Майдану був "Ю-щен-ко" як опонент провладного кандидата. Москва була проти Ющенка не тільки одверто, а – нахабно і брутально. В українському телеефірі панували московські політтехнологі.

Очевидно, Янукович з біографією рецидивіста – то був імідж України в уяві Путіна.

Перемога Майдану була публічним ляпасом Москві – на весь світ! А отруєння опозиційного кандидата стояло в довгому ряду хуліганських оббріхувань та освистувань його і одвертих виборчих фальсифікацій, організованих владою.

Тому навіть не треба було пояснень, хто і навіщо отруїв. Фальшиві "інформації" в західних газетах, виявилося, були на російське замовлення. Усе те знає кожна політично грамотна людина.

Коли Віктор Ющенко, ледве похитуючись, сказав перед народом: "Погляньте на моє спотворене обличчя – то образ сучасної України" – це була метафора століття.

Інші фігури "Майдану" були просто "беззавітно віддані", але не самостійні.

З'являлися заспівувачі, які скандували "Ю-ля" та інше. Томенко недарма цілими днями стояв на трибуні – біля пульту.

П'ять років прояснювалася загадка єдності фігурантів подіуму. Уважним поглядом неважко було тоді розрізнити душу Майдану, окрасу Майдану, симпатиків Майдану і навіть невільників, які перемикалися з ноги на ногу, мовляв: "Я теж не проти народу".

А на деяких обличчях можна було побачити, як їм обрид той впертий народ.

Фактично, у Президента Ющенка не було іншого вибору, як призначати учасників на перші посади. Відсутність команди – то постійна біда України ще від 1917 року.

Звідки може взятися провідна верства в країні "чисток"? Малі перспективи були вже закладені в "пакеті", з яким прийшов до влади новий президент.

Однак Україна в 1991-му проголосувала за незалежність, а в 2004-му – за демократичний шлях розвитку – і то є віхи нашої історії, які накреслюють повернення України до себе. Безповоротне.

Декого дивує нинішнє відступництво від Ющенка як "неуспішного президента". Відступництво від вчорашніх кумирів – то загальне місце в історії народів. Трюїзм.

А при тверезому підході – президент єдиний, хто досі зберіг і патріотичний, і релігійний характер Майдану, і його демократичні засади.

Попри усі свої кадрові промахи, неефективність адміністрації, ляпсуси з нагородами і прояви всетерпимости, яку приймають за слабкість, він височить як справжній Президент України.

І то при тому, що з ним не співпрацюють ні прем'єр, ні парламент. Блокування БЮТом трибуни ВР перед звітом Президента було оцінене в західній пресі як відсутність політичної культури! А скарги прем'єра на Президента за кордоном (!) вражали національною безтактністю і катастрофічно знизили імідж України в світі.

Багатьох шокувало призначення Ющенком свого опонента Януковича прем'єром України – після підписання універсалу, який нагадував усім спільні положення національної політики.

Історія оцінить це як крок до утвердження демократії, і вже зараз опозиція мусить визнати, що вона ж була за "помаранчевої" влади і легітимно ту владу втратила.

Десоветизація українського суспільства за Ющенка – факт ще не оцінений. Що ж стосується його самотнього в політикумі голосу стосовно національної гідности і національної пам'яті, то це поступово входитиме в національну свідомість, яка формується. І формується уже не в атмосфері страху.

А про свою владу і про свій рейтинг діючий Президент дбає надто мало. В суспільстві з галасливою конкурентністю і низькою політичною культурою це оцінюється негативно.

Поки що найефективніше працює на користь Президента Ющенка його невтомний ворог Путін. Він, як пушкінський анчар –

как грозный часовой
Стоит один во всей вселенной.
К нему ни птица не летит,
Ни тигр не идёт ...

Він уже демонстративно усуває Президента України з посади. Це потроху діє на самолюбство українців: не можуть же вони голосувати на догоду тому, хто їх шантажує і зневажає перед усім світом.

Окрім того, наш народ все ж достатньо кмітливий, щоб зрозуміти причини того давнього антагонізму: з одного боку російського кагебізму, з другого – українського патріотизму, який не виправдовується, а гідно самоствержується.

То наша важка дорога, і ми не повинні з неї звертати.

Якщо хтось із кандидатів у президенти зможе стати поряд із діючим президентом на цю дорогу, то – можна вибирати.

"Українська правда"

ШЛЯХ ЦЕЙ – МИ САМІ

Ну що ж – такі непевні, підлі часи. Просторікують. Відхрещуються. Спекулюють. Брешуть. Торгують і обіцяють. Обіцяють і знову торгують – почуттями, любов'ю, батьківщиною. І знову брешуть, кажучи, що ведуть у "світле майбутнє".

Однак ніскільки не сумніваюся: пройде якийсь час – і суспільство усвідомить, що насправді відбувалося у холодні листопадові й грудневі дні і ночі дві тисячі четвертого року на київському Майдані. Що відбувалося з нами. Суспільство усвідомить, що це був зоряний час української нації. Короткий, куцій час, у якому ми були справжніми. Були самими собою – у відповідності з божими настановами. Згадаймо, як добре нам було на душі і в серці, як зігрівало нас тоді високе тепло Любови, Добра, Чести, Справедливости і Світла. Ми любили цей жорстокий, безжальний світ, ми вірили, що спроможні змінити його – і ми справді могли це зробити. Тоді, у ті дні.

Ми любили Україну, ми пишалися тим, що ми – українці, і ми не сумнівалися, що відтепер ця любов залишиться з нами назавжди. Що вона змінить нас і країну, в якій ми живемо і яку залишимо дітям і онукам.

Добре пам'ятаю перший день – двадцять другого листопада. Був вечір, наметів на Хрещатику ще не було, але Майдан був заповнений. Всі чекали Ющенка. Зі сцени лунало "Лента за лентою набої подавай, вкраїнський повстанче, в бою не відступай" у живому виконанні гурту "Плач Єремії". Це було хвилююче-урочисто: помаранчеві стрічки, загальне піднесення, передчуття незвіданого і високого.

І – над нами – пізньоосіннє київське небо – навіть захмарене, але – несподівано красиве...

Що було потім?

Що сталося з нами потім?

Чому ми, повернувшись з Майдану, повернулися до себе вчорашніх – зневірених, знервованих, засмиканих щоденними клопотами? Повернулися до себе – прісних, глевких, нещирих, дрібних і метушливих.

Звідусіль чути: нас заманили на Майдан і – одурили. І покинули одурених.

Мовляв, ми більше ніколи не повіримо на слово.

У Священній книзі з цього приводу сказано: ти зважений на терезах, і виявилося, що ти легкий.

Це ми не змогли утримати простягнуту нам руку Всевишнього.

Це ми виявилися неспроможними, нездатними і заслабкими...

Ми сподівалися, що хтось усе зробить за нас? Покаже нам шлях до храму істини і поведе тим шляхом? Побудує нову країну – демократичну, потужну, заможну? Зробить нас кращими – чесними, добрими, справедливими і розумними?

Зробить за нас. Покаже нам. Поведе нас.

Але ж – насправді – цей шлях внутрішньої свободи, шлях життя і надії – тяжкий, вибоїстий – МУСИТЬ ПРОЙТИ КОЖЕН ІЗ НАС ОСОБИСТО.

Він – у глибинах серця кожного з нас.

Шлях цей – ми самі.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

КОНСТИТУЦІЮ – ДЛЯ ЛЮДЕЙ

Українці бачать кризу парламентаризму і хочуть президента з повноваженнями

Директор інституту стратегічних досліджень, член політради "Нашої України" Юрій Рубан підбив попередні підсумки всенародного обговорення проекту Конституції Віктора Ющенка. Він відзначив досить високу активність людей у процесі обговорення.

"Навряд чи хтось розраховував, що громадяни відкладуть усі справи і почнуть вивчати текст Конституції, однак активність людей виявилась дуже високою. Люди розуміють, що в Україні відбуваються загрозливі для її майбутнього процеси", – зазначив експерт.

Аналізуючи політичну ситуацію в країні та месиджі основних політиків, Рубан зауважив, що їх можна розділити на дві категорії. Одні обіцяють "простий шлях" – "оберіть нас і ми наведемо лад в країні". Натомість Президент Ющенко пропонує спочатку зафіксувати правила і повноваження, щоб було зрозуміло, хто за що відповідає в державі.

"Результати обговорення свідчать про те, що в Україні формується ядро людей, які відкидають "прості рішення" та розуміють, що насамперед потрібні чіткі правила і баланс влади", – наголошує Директор інституту стратегічних досліджень.

Також, аналізуючи результати обговорення Конституції, Рубан зауважив, що українці бачать кризу парламентаризму.

"Верховна Рада втратила здатність повноцінно працювати, вона відпустила уряд у вільне плавання і не може контролювати його діяльність. Крім того парламент не може нічого сказати країні про бюджет, – наголосив Рубан. – Люди це розуміють. Про це свідчить високий відсоток підтримки громадянами змін, що стосуються парламенту – зменшення кількости депутатів, скасування недоторканности тощо".

Крім того, експерт наголосив – більшість громадян вважають, що зміни до Конституції слід вносити до виборів, а також, що суспільство хоче мати Президента з чітко визначеними повноваженнями, який відповідав би перед суспільством.

"Люди не хочуть повторення досвіду 2004 року, коли обирали главу держави з одними повноваженнями, а отримали з іншими. Крім того, переважна більшість переконана, що вносити зміни до Конституції слід за рішенням референдуму", – додав Рубан.

Український погляд

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

Я СВІЙ ВИБІР ЗРОБИЛА

Не було в мене найменшого сумніву в тому, що буду голосувати за Віктора Андрійовича Ющенка. Адже він – воістину перший український Президент. Завдяки Президенту Ющенку маємо наступне:

– знаємо правду про нашу історію, а без знання минулого не може бути доброго майбутнього;

– В.А. Ющенко визнає, пошановує вояків УПА, усіх борців за незалежність Української держави;

– він видав указ про знесення пам'ятних знаків тоталітарного режиму;

– є закон про мову – єдину, державну;

– перейменовуються вулиці на прізвища українських героїв;

– відкрито, створено, будуються цілі комплекси пам'яток нашої історії: Крути, Батурин і т.ін.;

– встановлюються пам'ятники нашим українським героям: Р. Шухевичу, С. Бандері, І. Мазепі;

– В.А. Ющенко піклується про молодих матерів – їм встановлена допомога при народженні дитини.

Цей список добрих справ нашого Президента можна продовжувати.

В.А. Ющенко постійно буває в різних регіонах України, де потрібна його присутність.

Він – висококультурна, всебічно розвинена людина, яка добре розуміється на економіці. Уряди інших країн Ющенка шанують та рахуються з його думкою. Це людина, яка згодом ввійде в нашу історію як велика особистість.

В.А. Ющенко не шкодував свого життя для того, щоб зробити Україну українською. Але співати осанну на майданах Києва та інших міст нашим владовцям ще зарано. Що маєте від цього уряду? Пенсію педагога в 640 гривень? Та це ж ганьба! Кому говорите слава, кого підтримуєте? Тих, хто вам дав таке "благо": Тимошенко і Янукович? Більшість пенсіонерів живе за межею бідності. Ви це підтримуєте? То виходить, що ці два претенденти на президента робили добре? Тож обираймо їх, нехай так і продовжують?

Роз'їзди по майданах "З Україною в серці". То яке ж воно черстве-пречерстве серце, коли кинуло людей напризволяще, на виживання? Розрив у пенсіях: 10 тисяч і 600 гривень? Де таке ще може бути?

Я вірю у Ющенка, бо це людина з порядної християнської родини сільських трударів. Він кровно вболіває за долю України, всіх нас. Його слова – не пустий звук, на відміну від тих, хто тільки й красується з екранів телевізора.

Тож будьмо свідомі того, що доля України в наших руках!

Господи, дай прозріння українському народові.

М.КИСЕЛЬОВА,
м.Чернівці

МАЗЕПА, ГОРДІЄНКО, ПЕТРИК ТА КІЛЬКАНАДЦЯТЬ КОЧУБЕЇВ

Євген Жеребецький на Бібісі 30.11.09 назвав прагнення більшости українських топ-політиків наввипередки прислужитися Росії КОЧУБЕЇВЩИНОЮ. А мені пригадався список кандидатів у президенти. Там є Мазепа – Ющенко,– який обстоює Україну, але в цьому не знаходить розуміння більшості нації. Там є Гордієнко – Тягнибок, – який нібито виборює те саме, водночас, замість згоди з гетьманом, все його сварить. Там є Петрик – Гриценко,– який теж, наприклад, беззастережно за виведення російського флоту – а це ж "пробний камінь" справді незалежницької зовнішньої політики,– водночас проголошує себе ворогом ЇХНЬОЇ (!) держави... А решта кандидатів – майже всі Кочубеї! Їм треба, щоб Україна, замість євроінтеграції, була проти всіх, – але, виявляється, проти всіх, окрім Росії!

Разом з Росією проти всіх решти. Вони змагаються, з ким із них буде більш комфортно кремлеві. Вони дбають, щоб в Україні комфортно почувалися носії російської, а не української мови. Вони переймаються збереженням і примноженням пільг за заслуги перед колишньою державою, замість того, щоб хоч на схилі віку надати переваги потерпілим від репресій тієї держави (вже не кажучи про активних борців із режимом). Вони, замість зміцнення української державності, закликають до зменшення її впливу на місцях – ще збільшити право місцевої влади плювати на Київ і на Україну, місцевими рішеннями залишати свої регіони в російському, а не українському гуманітарному просторі, а місцевих українців у статусі зацькованої меншини. Вони знов закликають "відновити розірвані зв'язки" з Росією, особливо у ВПК – така вже заплісняві ла риторика 1993 р., коли ми вперше злякалися своєї незалежности! Вони розповідають нам, яка жахлива була влада, як жахливо нам жилося 18 років незалежности (і тільки ці 18 років! – тобто до того, під Москвою, усе було чудово?). Отак і змагаються, хто з них більший Кочубей.

Але невже ми, виборці, теж кочубеї, що вони в такий спосіб сподіваються завоювати наші голоси?!

Віктор ЛЕВІ,
Дніпропетровськ

ГАНЬБА!

ЧИНОВНИЦЬКИЙ ФАРС

У Миколаєві вимогу говорити українською держслужбовці трактують як... антигромадську поведінку

Андрій КРАВЕЦЬ,
член Миколаївської ОО КУН

У центрі Миколаєва

Все почалося з того, що члени Миколаївської ОО КУН Василь Чванцев та Анатолій Ільченко завітали до Миколаївського обласного центру зайнятости, де юристи розмовляли виключно російською. Пан Чванцев зажадав, щоб вони послуговувалися у своїй професійній діяльності українською. То був прецедент. Такого державні службовці не очікували, були вражені "зухвалістю" націоналістів і зчинили гвалт.

Збагнувши, що української мови від юристів не почути, В.Чванцев та А.Ільченко пішли на прийом до директора. Їх вислухала перша заступниця директора пані Димчишина, а юрист по-російськи розтлумачував "зухвалим націоналістам", що він не зобов'язаний говорити українською. Анатолій Ільченко попросив, аби пані Димчишина пояснила юристові, що кожний державний службовець зобов'язаний розмовляти українською і попросив її перекладати сказане юристом. Пані Димчишина аж зойкнула від обурення і викликала міліцію.

На той час місцеве Управління МВС програло Ільченку два позови про захист права користуватися українською мовою і отримало виклики до судів ще у трьох його позовах. Тож на повідомлення про "злочин", скоєний націоналістами, була швидка реакція. До обласного центру зайнятості прибула опергрупа, затримала клятого Ільченка, привезла його до Центрального райвідділу міліції, забувши при цьому скласти протокол про затримання. До райвідділу міліції також надійшла заява про злочин, написана пані Димчишиною, та пояснення потерпілих від вимоги говорити українською. Усі пояснення державних службовців були написані російською мовою. У заяві пані Димчишина зокрема написала, що вони зайшли до юридичного відділу, у грубій формі зверталися до працівників, ображали їх, вчинили сварку і порозкидали документи, які були на столах. І був би Ільченко вже у буцегарні, та Димчишина забула порозкидати документи зі столів, а міліціонери не склали протоколу огляду місця події.

Забрехалися працівники обласного центру зайнятости: їхні звинувачення луснули, як мильні бульбашки. Прийнято постанову про відмову у порушенні кримінальної справи, оскільки не було вказано і підтверджено жодної протиправної дії Чванцева та Єльченка. Записали лишень, що з ними проведена профілактична робота щодо недопущення надалі антигромадської поведінки. Отже, центральний райвідділ міліції вимогу до державних службовців говорити українською мовою визнав антигромадською поведінкою, з чим Ільченко не погодився і оскаржив прийняту постанову. Суд скасував ту постанову, і вже прийнята друга постанова про відмову у порушенні кримінальної справи за відсутністю в діях Чванцева та Ільченка складу злочину і без запису про антигромадські дії.

За той час Ільченко подав шостий позов проти Управління МВС і виграв у нього третій позов: суд визнав неправомірними дії Управління МВС – розміщення у приміщеннях оголошень, стендів та плакатів без текстів українською мовою і стягнув на користь позивача 100 гривень морального відшкодування за порушення його права отримувати інформацію українською мовою. Управління МВС оскаржило рішення суду. Ніяк не може начальник Управління пан Уваров зрозуміти, що Україна законно забезпечує функціонування української мови у всіх сферах суспільного життя.

Подали Чванцев та Ільченко заяви про порушення кримінальної справи стосовно співпрацівників Димчишиної і за фактами завідомо неправдивого повідомлення про злочин та приниження національної честі й гідності. Усі працівники міліції та прокуратури, які були причетними до розгляду цих заяв, переходили на українську лише після вимоги заявників. Була прийнята постанова про відмову у порушенні кримінальної справи, яку за скаргою Ільченка суд скасував. Прийнята друга постанова про відмову у порушенні кримінальної справи, яка теж скасована за скаргою Ільченка.

Перевірка заяв про порушення кримінальної справи стосовно працівників обласного центру зайнятости проводиться втретє.

Три дні стояв Ільченко біля прокуратури Миколаївської області з плакатом "Шукаю чесного прокурора", та справа не рушила з місця.

Це лише кілька фактів, що яскраво ілюструють постійну боротьбу Василя Чванцева та Анатолія Ільченка за права української мови у державних кабінетах Миколаївської області. Якби таких наполегливих громадян було в Україні більше, то чиновники не сміли б заперечувати очевидне: право українця на українській землі у державних установах послуговуватися рідною мовою і при цьому не зазнавати жодних утисків.

НА ЗАХИСТ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

У Мюнхені розпочалися судові слухання по справі українця за походженням Івана Дем'янюка. Поки офіційний Київ уникає делікатної теми, члени Конгресу Українських Націоналістів провели пікетування посольства Німеччини та передали послу листа з вимогою припинити переслідування колишнього полоненого фашистської Німеччини, не допустити приниження українців в особі Дем'янюка, тому що це все сфальшовано, побудовано на документах, які готувалися в кабінетах КДБ. Пропонуємо вашій увазі звернення Джона (Івана) Дем'янюка-молодшого до всіх українських ЗМІ, до людей доброї волі.

Звернення Джона (Івана) Дем'янюка-молодшого до всіх українських ЗМІ, до людей доброї волі

МИ, СУЩІ У СВІТІ УКРАЇНЦІ...

Під час пікетування членами Конгресу Українських Націоналістів будинку Посольства ФРН у Києві. У центрі – заступник Голови КУН В.БОРЕЙЧУК відповідає на запитання журналістки.

Немає жодних сумнівів у тому, що у справі мого батька відсутні будь-які ознаки правосуддя, натомість наявні виключно політичні цілі. Іронією є те, що, згідно з німецькими законами, мого батька не могли б депортувати зі США, а також не могли б судити в Німеччині. Бо німецькі закони запобігають видачі своїх власних громадян. Ці ж самі закони унеможливлюють створення прецеденту, внаслідок якого німець може опинитися без громадянства. Однак вони добилися, щоб з допомогою Міністерства юстиції США зробити мого батька особою без будь-якого громадянства, а відтак відіслати до Німеччини.

За аналогією, як це відбувалося в Ізраїлі понад 20 років тому, німецькі ЗМІ демонструють свою наставленість проти нас і в сенсаційний спосіб обговорюють вину мого батька. Нині в Мюнхені готуються до показового суду. Тодішній Ізраїль прагнув дати лекцію молодим ізраїльтянам про Голокост, використовуючи наскрізь неправдиву інформацію про нього як нацистського вбивцю. Сьогоднішня Німеччина прагне донести до молодих німців, що їм не слід перекладати всю вину за Голокост на їхніх батьків-дідів. Натомість потрібно трактувати як таких, що прагнуть спокутувати свою вину, домагаючися справедливості. У 1985 році ізраїльтяни роздули в ЗМІ повідомлення про те, що мій батько ніби був у Травніках, Собіборі, а також ніби він був огидним убивцею, який фізично знищив приблизно мільйон осіб у Треблінці. Його звинувачували, хоч він не був винен, його мало не стратили. Сьогодні німці видали ордер на його арешт (без вказання звинувачення), аби заарештувати його за підозрою у співучасті до вбивства 29 000 осіб. Хоча немає жодного підтвердження – задокументованого або показів свідків, аби довести, що він відповідальний за позбавлення життя хоча б однієї особи в будь-якому таборі, будь-коли впродовж Другої світової війни.

Мій батько – подвійна жертва нацистів. Його як червоноармійця мало не вбили німці, коли його поранили осколком артилерійського снаряду. Внаслідок цього впродовж 3-х місяців він перебував у госпіталі, а відтак його відіслали назад на фронт. Згодом німці захопили його в полон, і він став військовополоненим. Виживши після артилерійського обстрілу та німецького полону, він, щоб уникнути примусової репатріації до совєтського ГУЛАГу, емігрував до США. Відтак усупереч американському законодавству його видали Ізраїлю, щоб там судити. Він переніс вирок смерті, який базувався на тих самих твердженнях (Травніки, Собібор, Треблінка), зокрема із залученням лжесвідків із Тремблінки. Зараз його використовують німці, вдруге накидаючи ту ж саму вину, аби звинувачувати українців у Голокості. Упродовж останніх 65-и років. Фактично він був такою ж жертвою Німеччини, як будь-хто з уцілілих жертв нацистського терору. Чим більше ми знаємо про це, тим болісніше переживаємо продовження такого переслідування.

Будучи 89-річним, він страждає від багатьох хворіб, у тому числі від хронічної хвороби нирок, а також лейкемії (Myelodisplastic Syndrome), що спричиняє анемію й безсилля. Щодо лейкемії, то тут медицина безсила. Він помре від цієї хвороби, оскільки його кістковий мозок втрачає здатність виробляти червоні кров'яні тільця. Тривалість його життя – від 2-х до 3-х років, а можливо значно коротше, якщо лейкемія прогресуватиме. Він залишається в лікарні в'язниці в Мюнхені; йому дозволили лише один телефонний дзвінок до моєї матері. Ми не отримали жодної пошти від нього, і він не отримав від нас (наскільки мені відомо). Він отримує українські газети. Ми відшукали українського священика, якому, можливо, дозволять його щотижня відвідувати. Чи не є іронією, що його краще трактували в Ізраїлі (мав більше можливостей), як у Німеччині?! Згідно з ізраїльськими тюремними правилами, він міг телефонувати щотижня до родини, а також щомісяця телефонічно спілкуватися зі священиком.

Ми, сущі у світі українці, повинні об`єднатися для того, щоб засудити німецьку несправедливість та протистояти їхнім спробам переписати історію не в нашу користь. Передовсім політичному тискові на Німеччину з боку Міністерства юстиції США та Центру Візенталя повинні протиставитися всі ті, хто вимагає справедливості для мого батька та хто був жертвою нацизму.

Виглядає, що дехто приречений бути символом боротьби за справедливість. Саме через це наша родина безконечно терпить і страждає. Однак ми несемо свій тягар і ні за яких обставин не здамося. Мій батько постійно відчуває любов членів його родини, своїх приятелів, а також підтримку багатьох людей із різних країн, яким не байдужа його доля. Ми дякуємо всім за хоробрість при висловленні своєї опінії, а також за щоденні молитви, за щоденну підтримку.

З повагою та вдячністю

Джон (Іван)

ЛЄНІНУ НЕ БУДЕ СПОКОЮ НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ

4 грудня на станції київського метро "Театральна" близько 10:00 четверо невідомих пошкодили горельєф Леніна. За даними очевидців, молоді люди кувалдами подряпали і трохи погнули скульптурну статую та зникли з місця події.

Хто саме це був, наразі не встановлено.

За інформацією інтернет-агентств

РЕПЛІКА

МУЗЕЙНЕ ЛИЦЕМІРСТВО

Лесь ГЕРАСИМЧУК

Слушна і перейнята державницькими устремліннями політика Віктора Ющенка, що передбачала досі нереалізовану мрію примирення українських і радянських ветеранів Другої світової війни, далебі не передбачає історичне виправдання дій усіх ворогів української державності на тій лише підставі, що ці поплічники більшовицьких людожерів були українського роду. Насправді тим гірше, що ці друзі ненависників України були українцями з Чернігівщини...

А згадав я про це тому, що Ігор Коцюбинський, директор музею Михайла Коцюбинського, в якому, за повідомленням ЧОО КУН, "пройшли збори прихильників українського націоналізму" ["Нація і держава", 27.10.2009, с. 2], опублікував у часописі Сергія Ткаченка "Ятрань" статтю "Доля синів Михайла Коцюбинського та Віталія Примакова" [ч. 9, с. 34–38]. Автор розповідає про звичну для більшовиків внутрішньопартійну боротьбу і винищення одними відданими партійцями інших не менш відданих партійців, котрих єднала спільна ненависть до самостійної України. І те, що більшовиком і нищителем України на догоду московським верховодам був син Михайла Коцюбинського, сутности справи не міняє.

Ігор Коцюбинський пише: "Тож на прикладі братів Юрія та Романа Коцюбинських, а також Віталія Примакова, ми бачимо, яка страшна доля спіткала державних та військових діячів у лихі 30-ті роки та яка бездушна каральна машина існувала за часів Сталіна під прапором більшовизму. І як же блюзнірськи виглядають закиди сучасних апологетів комуністичної ідеології щодо "колаборантів" з УПА або ОУН, які боролися за незалежну Україну" (с. 38). Невже радянських офіцерів так погано навчали у Таллінньському військово-політичному училищі, яке закінчив Ігор Коцюбинський, що автор не здатний зрозуміти відмінність між проблематикою братовбивчої ворохобні у більшовицькій партії та проблематикою систематичного винищення більшовиками вояків, котрі накладали життям за Україну, вільну від комуністів і фашистів? Адже "сучасні апологети комуністичної ідеології" – це нащадки тих талановитих негідників, які продавали ворогам України свій непересічний хист у роки визвольних змагань. Ні сам Ленін, ні Сталін нічого не могли б зробити, якби не видатні пропагандисти, агітатори, поети, композитори, полководці... в ім'я віри в більшовицьку казку або просто за привілеї сприяли винищенню до ноги цілих українських регіонів і вітчизняної матеріальної культури. Документів про подібні подвиги Юрія (або Юрка, як його називали сучасники. Я таке ще юнаком чув від Ірини Стешенко, видатної української перекладачки й доньки Івана Стешенка та онуки Михайла Старицького, свідка знищення архіву Грушевських і Кричевських на Микільсько-Ботанічній у Києві панцерником Коцюбинського, за що його вітав "Киевлянин" та подавав зображення палаючого будинку українських націоналістів) Коцюбинського та Віталія Примакова достатньо. Саме вони належали до найбільш завзятих творців тієї бездушної каральної машини, яка в належний час перемолола і їх, котрі вітали знищення своїх попередників...

Я б може й не чіпав наразі цю болючу тему, яку зачіпає більшовицька публікація в "Ятрані", якби сьогодні багато авторів і видань в Україні не прагнули пустити в обіг приоздоблені образи більшовицьких мучнів, котрі насправді були погромниками власного народу. Та ще й наміряються якось причепити на доважку ОУН та УПА. Цей кунштюк не пройде, шановні панове музейники!

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

СЛАВА ГЕРОЯМ!

Вони боролись не за маєтки і золото, а за Україну

Олена СТАРИК,
членкиня товариства
політв'язнів і репресованих

Читаючи газету "Нація і держава", пригадую часи національно-визвольних змагань УПА за волю України.

Боротьба велась дійсно жорстока і справді відповідала гаслу "Здобудеш українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї".

Повстанці, добровільно вступаючи до українського війська, добре знали, які труднощі та небезпеки їх чекали.

Україна була ласим шматком як для Польщі, так і для Німеччини та Росії, тому треба було вести боротьбу на три фронти. І для повстанця чужинський чобіт, що топтав українську землю і ніс поневолення українському народові – чи то поляка, чи то німака, чи москаля – позначав ворога.

Щоправда, наші комуністи дотепер торочать, ніби радянська армія є наша визволителька, а її воїни – визволителі. На щастя, український народ пам'ятає оце "визволення" у 1918 році: криваві ріки під Крутами і на Хрещатику, які залишила після себе банда Муравйова і насильницький братній "союз".

Визволитель, я думаю, це той, хто допоміг звільнитися від ворога і повернувся на свою батьківщину, а не той, хто допоміг прогнати одного окупанта й сам став на його місце.

На час Другої світової війни Україна уже добре знала, що їй світить за радянської влади. Голодомори, репресії добре "прижилися" в Україні. Спланований Москвою геноцид 1922, 1932, 1933, 1937, 1939, 1941 років приніс Україні небачені жертви, нужду, голод і страх.

"Керівна і спрямовуюча" партія знала, що Україну голими руками не візьмеш. Села і міста були обложені гарнізонами, які в народі називали "червоною мітлою". Загони КДБ і НКВС щораз поповнювались, а з центру летіли все нові, все більш вимогливі вказівки: "ужесточіть", "арестовать", "сослать", "унічтожить".

Так будувався "могучій совєтскій союз" – на крові, на жертвах. В таких умовах терпець нашого народу увірвався, і в лісах Волині створилась армія УПА, щоби воскресла Україна і завітала свобода.

Це були надзвичайно дисципліновані, високоосвічені і глибоко патріотичні українці (за даними Літопису нескореної України, їх налічувалось понад 500 тисяч чоловік).

Вони боролись не за маєтки, золото, гроші чи високі мандати – за волю і свободу рідної землі. Без регулярного постачання харчів та зброї ці безстрашні герої клали свої голови на вівтар свободи. Харчі й одежу їм постачав народ ("бандпособніки"), зброю здобували в боях.

Високий патріотизм і дисципліна забезпечували армії УПА значні переваги в боях. Понад 10 років велася війна за незалежність України з у десятки разів чисельнішою, ситою і добре озброєною регулярною армією.

Багато славних героїв полягло у нерівних боях. Значна частина тих, що вижили, пройшли страшні тортури в тюрмах Воркути і Магадану, Хабаровська і Владивостока, Карелії, Удмуртії, Норильська й інших "отдальонних мест". А скільки упівців своїми кістками вимостили Сибірські мерзляки...

І коли я, живий свідок правди, чую з трибуни Верховної (з)Ради комуняцькі твердження про те, що історію ніхто переписувати не буде, що якийсь там Субтельний щось там собі понавигадував – так і хочеться плюнути в пику такому ораторові.

Дорогі мої українці, особливо ті, що народились і виросли за радянщини, зрозумійте, що історія, написана за Союзу, – брехня. Все писалось згідно з ленінсько-сталінською політикою. Там нема жодного слова правди про боротьбу українського народу за свою незалежність, або про те, як Росія "дотримувалась" угоди Переяславської Ради, про Батурин, про Крути, про Мазепу, Полуботка, Петлюру, Коновальця, Бандеру й інших. А якщо десь і згадується про цих славних лицарів українства, то їх названо "зрадниками".

Тому для натхненників великоросійського шовінізму (що нічим не відрізняється від гітлерівського фашизму) історична правда – ніж по серцю. Тому вони і твердять: "ОУН, УПА нє прізнаєм нікогда. Оні убівалі наших отцов".

Хочу запитати авторів цих слів: де убивали ваших "отцов"? В Москві? Свердловську? Ленінграді? Наші герої захищали свою рідну землю тут, на наших українських теренах. Чого ваші "отци" йшли завойовницькими походами туди, куди їх не посилали, чинили грабіжництво, мародерство, гвалтівництво?.. Недарма люди склали коломийку про ваших "отців":

"ідуть до комори
розбивають шафи, скрині,
шукають бандьори".

Українці воїнів ОУН-УПА давно визнали Героями України. А ті, хто не хоче визнавати їх героями, є загарбниками, котрі селилися в Україні і дали тут своє численне потомство, ворогами українства або перевертнями, що продалися за гріш, за посаду. Але їх не врятують безмірні пільги і маєтки – від смерті не відкупляться.

А українські Герої помруть при честі і в славі, хоча і в скромності й бідності.

Слава Україні! Героям слава!

ВІТАЄМО!

5 грудня 2009 року відзначив своє 80-ліття член Конгресу Українських Націоналістів Володимир АНДРУШКО з Івано-Франківщини.

Він народився у селі Саджавці, що на Надвірнянщині, в патріотичній родині, яка виховала його люблячим сином України. Зі шкільних років підтримував зв'язок з УПА. Розповсюджував агітлистівки, писав антирадянські гасла під час навчання в Чернівецькому університеті. Ще за життя Сталіна, уночі 23 травня 1952 року, перед 6-м корпусом університету, вивісив жовто-блакитний прапор. Упродовж життя за свої патріотичні погляди, антирадянську агітацію та пропаганду багато років провів у таборах ГУЛАГу.

Політичний терор не зламав його. Друг Володимир пише вірші та п'єси. Він щасливий, що долучився до здобуття української незалежности. Нині головним вважає необхідність наводити порядок в українській хаті. На жаль, в Українській державі, за яку він боровся все життя, має конфлікт з правосуддям, при тому, що його заслуги перед Україною відзначено високою державною нагородою. Президент України Віктор Ющенко особисто вручив йому орден "За мужність" I ступеня під час урочистостей з нагоди Дня Свободи 22 листопада 2009 року в Українському домі.

Щиро вітаємо Вас, шановний Володимире Васильовичу, зі славним ювілеєм та високою державною нагородою. Бажаємо міцного здоров'я, довгих років життя, ще багато добрих справ в ім'я України.

Президія Головного Проводу КУН

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

...ТА ХТО В ЦЬОМУ ВИНЕН?

Моїх батьків за часів "совка" вивезли до Сибіру. Мене виховував опікун. Пам'ятаю, як вчили ми у школі в першому класі вірш, в якому були слова "...Сталін наше сонце". Хоч як я виглядав у вікно, а сонця там не було, про що й заявив вчительці-комсомолці, яку щойно прислали у наш бандерівський край. Того дня отримав я від опікуна ремня. Потім усю ніч слухав політбесіду.

Коли "наше сонце" дало дуба, опікун заявив мені наступне: "Твій батько – герой! Був писарем у штабі бандерівців. Ти маєш це пам'ятати, але знай, що за цієї влади тяжко тобі буде. Нікому не довіряй свою таємницю, і повір – Україна ще воскресне!".

Після розпаду СРСР невдовзі зрозумів: проспівали та прогавили Свободу. Неукраїнці у змові з бандюками окупували Україну. Відтоді намагаюсь у віршованій формі передати мою візію нашого нинішнього поработованого життя, висловлюючи в усіляких формах своє ставлення до неголених та неукраїнських фізіономій табачників, шуфричів, шустерів, рабіновичів, фельдманів... Хочу, щоб люди замислились, чому Незалежність не принесла покращення та хто в цьому винен?

Богдан КУШНІРИК,
Тернопіль

РЕПЛІКА

ЧОРНІ ПРАПОРИ НАД СТЕПОМ

У 43-му номері "Н.Д." прочитав статтю про відомого українського анархіста, отамана Нестора Махна. Постать гідна уваги та дослідження, в першу чергу через її військовий талант. Але чи вартий Махно глорифікації як політик?

Нестора Махна в Україну відправив сам Ленін, давши йому документи, гроші й зброю. Гасла, які сповідував Махно та анархісти, що їх наводить як приклад автор статті, – це ті самі гасла тодішніх більшовиків. А, скажімо, комітет захисту революції? Виникає слушне запитання, – якої революції, в ім'я чого? Поява Нестора Махна в Україні була як та вода на більшовицький млин, бо боровся він в тому числі й проти армії УНР. Махно ж порвав з більшовиками, – скажете. Так, декілька разів він йшов від них, потім знов повертався. Більш того, Махно короткочасно співдіяв з УНР. Анархіст, він і є анархіст.

Махно творив державу без влади, хоча у своєму загоні був жорстким владцем. Крім нього, в Україні в той час діяли сотні подібних загонів та загончиків. Про це дуже змістовно писав Ю. Горліс-Горський. Так от, якби ті окремі загони, що боронили лише свої поля, села та хутора, зрозуміли необхідність існування власної, єдиної української держави!

Щодо чорного прапора. В ті роки Україна мала свій визвольний прапор, – жовто-блакитний (УНР) чи блакитно-жовтий (ЗУНР та Гетьманат). Чому Махно діяв під чорним? Тому, що для нього такого поняття, як "Українська держава", не існувало.

Потрібно дати необхідну історико-політичну оцінку Нестору Махну та його чисельній революційній армії. Махно не може бути прикладом для наслідування в теперішній Україні. Нам потрібно плекати культ сильних державних мужів та єдиної української армії, які зможуть стати на борню за усю Україну, захищаючи тим самим і кожен окремий город. Маємо, таким чином, пропагувати державні традиції та історію державотворення, давши українцям чітку візію його минулого та майбутнього.

Змушений був надати цю репліку, бо відлуння махновщини гуляє і сьогодні теренами України. Новітні політичні "отамани" воюють за свої, політичні "поля", при цьому військові загони деяких з них стоять, як і раніш, "на запасном путі".

Степан СЕМЕНЮК,
Зелена Гора, Польща

МОВА І ДЕРЖАВА

ФАЛЬШИВІ ПОКЛОНИ "СВІТОВИМ СТАНДАРТАМ"

Про задоволення мовних потреб національних меншин в Україні

Володимир ФЕРЕНЦ

Українським вищим чиновникам часто доводиться відповідати на періодичні звинувачення України в утисках російськомовних, нетолерантності, гомофобії чи, не дай Боже, в антисемітизмі. Проте замість нормального доведення безглуздости багатьох звинувачень, вони звично і запопадливо виправдовуються. Роблять це якось принизливо і бездарно, гордо вибовкуючи факти, якими хвалитися не варто. Мовляв, у нас все вище світових стандартів. Ніхто не задумується над тим, що саме оте "вище світових стандартів" і є дуже погано, бо часто суперечить українським законам і нормам Української Конституції.

Найперше це стосується мови. Мова є основою самобутности, і вона потрібна передовсім носіям цієї самобутности, тому не може нав'язуватись решті громадян, врівень з мовою держави, яка є мовою публічного спілкування і суспільної діяльности громадян. Не можна простакувато радіти із більш ніж нормального задоволення мовних потреб національних меншин, якщо самим меншинам цього об'єктивно не потрібно. Надмірности – завжди від диявола і провокують порушення нормальних міжнаціональних стосунків громадян. Відома заява президента Кравчука про те, що меншинам буде краще почуватися в Україні, ніж на історичній батьківщині, з самого початку поставила з ніг на голову всю національну і мовну політику держави, вже принесла гіркі плоди. Не може національна меншина почуватися краще, ніж на історичній батьківщині, адже тільки на батьківщині є неповторне рідне середовище, яке ніде в світі відтворити неможливо. Максимум, що може діаспора, – це зберігати власну самобутність з допомогою сімейної традиції, громадських товариств і культурного життя громади. Йдеться про задоволення реальних потреб самобутности, що гарантує Конституція, а не про політичні вимоги другої чи третьої державної мови, егоїстичне бажання чути рідну мову скрізь, не рахуючись із нормами Конституції і правами решти громадян. Гіркий досвід минулих років незалежности свідчить про те, що нами здебільшого правлять ті, які цих простих речей не розуміють чи не хочуть знати.

У державних структурах, а особливо в уряді, повинні працювати не політики чи клерки, а нормальні чиновники-державники. Сучасний уряд, на жаль, є найбільш політизованим за всі роки незалежности. Найбільше шкодить політизація гуманітарної сфери, яка приводить до порушення гармонії життя суспільства. Від цього всі негаразди в економіці, системі влади, в нашому з вами добробуті і якості життя. Під якістю життя розуміємо не хліб єдиний, а весь комплекс задоволення чи незадоволення життям в Україні. Чи, може, ми вже втратили неповторне чуття наших предків – задоволення від життя на батьківщині? Наші предки завжди мали таку приємність при набагато скромніших достатках, набагато тяжчих трудах і навіть у години пожертви власного життя за Україну. Наші брати-українці з діаспори, які зберегли це щемне відчуття "життя на батьківщині", ніяк не можуть сприйняти реалій сучасної України, зокрема немислимого для вільної держави зменшення застосування державної мови, тотального зросійщення міст і навіть сіл.

Якось голова світового згромадження українців пан Аскольд Лозинський відвідав батьківщину і був настільки боляче вражений збільшенням російськомовности, що негайно опублікував емоційну статтю-докір. Згодом вийшла у світ ще одна його стаття "Міжнародні демократичні норми мовного питання", де він потрудився докладно пояснити нашим владоможцям і тутешнім українцям, як повинно бути в царині мови. Цікаве дослідження, але чи будуть дослухатися до цього наші владоможці? Якби ж то українські мовні проблеми були від незнання? Найвищою майстерністю багатьох українських політиків є таке: уважно прочитати міжнародні угоди і створити законопроект, який би все поставив з ніг на голову з єдиною метою – "захистити" мовні права російськомовних краще, ніж в Росії і вище міжнародного стандарту.

"Немає у рекомендаціях вимоги фінансування державою освітніх інституцій національних меншин. Який є стан сьогодні в Україні з російськомовними освітніми інституціями, а в Російській Федерації з україномовними освітніми інституціями? Україна йде далеко поза рекомендації ОБСЄ. В Україні понад дві тисячі навчальних закладів з російською мовою навчання, які фінансуються з державного бюджету України. Додатково є майже дві тисячі загальноосвітніх навчальних закладів з українською та російською мовами навчання. Це теж фінансується з державного бюджету. Натомість у Російській Федерації навчальних закладів з українською мовою навчання чи з російською і українською мовою навчання немає зовсім," – пояснює Аскольд Лозинський. І далі: "Натомість Україна далеко перейшла рамки рекомендацій ОБСЄ, бо не тільки дозволяє приватні російськомовні освітні заклади, не ставить їм перпон, але фактично фінансує приблизно 4000 російськомовних шкіл з державного бюджету. Деякі можуть вважати таке відношення України до російської мови похвальним, одначе інші держави схарактеризували б таке відношення абсурдним та економічно самогубним. Конференція ОБСЄ в Осло подала рекомендації щодо мови національних меншин і в інших секторах, крім освіти. Сектори включали: назви, релігія, громадська діяльність у неурядових організаціях, засоби масової інформації, економіку, адміністративні інституції та публічні послуги, незалежні крайові інституції, виступи перед юридичними властями та захист при позбавленні волі. У кожному випадку конференція окреслила право представника національної меншини користуватися власною мовою. Рівно ж у кожному випадку право користування власною мовою було співучасне з користуванням державною мовою в адміністративних питаннях. Шодо засобів масової інформації, то основна теза-рекомендація це – що "на крайових, регіональних та місцевих рівнях кількість і якість часу, призначеного для ефіру у мові національної меншини, повинні бути співмірними з чисельністю та концентрацією національної меншини".

Втомившись від цитування правильних міжнародних документів, пан Лозинський спересердя зауважує: "Якийсь мудрець може завважити, що Україна настільки демократична, що вона пішла далеко за рамки рекомендацій міжнародних інституцій щодо мовних питань національних меншин. Таке твердження – демагогія. На жаль, реальність інакша і доволі гірка – Україна не є демократичною державою, бо не захищає інтересів більшости "демосу" (народу), який є по етнічності український. Щоправда, ця більшість роками пригноблена до межі хворобливости і тому інколи їй "всьо равно". Вона настільки побита, що не вимагає своїх прав у власній державі. Тому цей хворобливий стан треба лікувати".

На жаль, ця задавнена хвороба лікуванню не піддається – спрацьовує ефект гуманітарної переорієнтації українського суспільства на російський лад домінуючою зросійщеною впливовою верхівкою. Пан Аскольд правий і точний у власному висновкові: "Коли хтось з вищої влади починає власним прикладом агітувати за другу державну мову чи хвалитись про поширення мов меншин вище потреб цих меншин і світових норм, чи про двістівідсоткову толерантність українців – складається враження, ніби ми живемо в державі популістів і політиків, які не думають про наслідки власних дій в реальному житті громадян, лиш про все більшу і більшу владу над нами".

Просвітництвом тут точно не допоможеш – лише всенародним "виносом" цих політичних партій з парламенту, після чого жоден політик-державник не повинен подавати їм руки. Не може тривати вічно пропаганда "другої державної" багатьма нардепами всупереч Конституції, яка прямо їм наказує бути взірцем пошанування мови держави. Такого немає в жодній країні світу. Українці це бачать, і їхнє терпіння не "вище світових стандартів". А може й справді ми так унікально, вище світових стандартів, притерпілися після століть "дружби народів" на правах меншого?

м. Івано-Франківськ

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

"ТИ ЗЕМЛЮ БОРОНИ, ХРЕСТА І РІДНУ МОВУ"

Художній керівник і директор Театру української традиції "Дзеркало" Володимир ПЕТРАНЮК про любов до рідної землі

Зараз я навіть сварюся з дружиною рідною мовою. Бо є непорушні принципи. Я народився в Україні – це цінно. У декого з наших земляків виникають різні ілюзії, відбувається підміна поняття Батьківщина: мовляв, де добре, там і живеш. Необхідно усвідомити, якого ти роду-племені. Я повернувся в Україну під час Помаранчевої революції. До речі, у мене ніякого розчарування немає. І зараз разом з театром української традиції "Дзеркало" працюємо на теренах Дніпровського району. Там усі знають, що я – український націоналіст.

– Пане Володимире, чи могли б Ви визначити світоглядну суть вашої творчості?

– У мене є вірш "Дума про Богдана". Там Богдан Хмельницький встає із могили і відповідає на моє запитання ("В сум'ятиці як жити далі?"): "Ти землю борони, хреста і рідну мову". Це та суть, котру я вкладаю у поняття "українська традиція". Традиція любови до своєї землі, віри, мови. Захист насамперед духовних цінностей народу. На цьому базується творчість театру "Дзеркало" незалежно від того, комедія чи трагедія та хто автор. Я, наприклад, збираюся ставити Шекспірівського "Гамлета" з українським забарвленням, бо бачу багато паралелей в українській історії. У театрі – 12 молодих енергійних, віруючих українських акторів. Є постійний творчий кістяк: актор і головний режисер театру "Дзеркало" Василь Шандро (член КУН); подружжя Олена Мазуренко і Дмитро Старчоус; Роман Нагірний; актриса, помічник режисера Людмила Зінченко; моя дружина Ірина Карпова; талановита людина, інженер Володимир Мозолевич, який близько 30 років зі мною працює.

"ЗОЛОТИЙ ПРЯНИК" ПРОТИ ТЕЛЕПУЗИКІВ

– Якими творчими засобами захищаєте українську традицію?

– Ставимо, наприклад, дитячу новорічну казку "Золотий пряник", творячи Українського героя для дітей. Там розповідається про хлопчика-сироту, який бореться зі злом і перемагає. Загалом у репертуарі – дві казки і чотири вистави для дорослих, зараз готуємо п'яту.

"Золотий пряник" має продовження – другу серію, яка називається "Мороз-Морозенко, або Різдвяна подорож на Чумацький шлях". Сюжет цілком впізнаваний: на Україну насувається темрява (Стархомор і Мара-Темрява), люди опиняються в пітьмі. Тоді хлопчик Івась вирушає на Чумацький шлях по зірку для того, щоб наша козацька країна освітилася Різдвяним сяйвом. Там він стрічає апостола Петра з ключами від раю. Це і є українська традиція, а не телепузики, чіпи і дейли. Я у відчаї, коли дивлюся на ці мультфільми, комп'ютерні ігри, якими захоплюються діти. Хочу протиставити дешевій маскультурі українську героїку з потужним запалом на майбутнє. Кожен хлопчик в Україні мусить рости героєм, а дівчинка – майбутньою матір'ю, а не навпаки.

– Будь ласка, розкажіть докладніше про "дорослий" репертуар "Дзеркала".

– "Вій" – вистава, котра є стандартом театру "Дзеркало" та приурочена до 200-річчя від дня народження великого українця, містифікатора Миколи Гоголя. Адже "Вій", на мій погляд, – це таємниця української недолі.

– І Вам вдалося осягнути цю таємницю? У чому вона?

– У блуканні за нечистою силою: треба йти прямою дорогою, а не манівцями крутити і казати, що у кожного свій шлях до Бога. Бог і Україна – понад усе. Будь-який шлях добрий, але не той, що веде у протилежний бік.

Окрім того, ми поставили написаний мною київський водевіль "Где ві сохніте бельйо? Або У Києві на Подолі". Це повоєнна лірична комедія про те, як на одному подвір'ї на Подолі живуть євреї й українці. Скубуться між собою, кожен співає своїх пісень, а діти всупереч батьківським обтяженням – кохаються. Я боявся, що комусь не сподобається. Проте усі, хто бачив виставу, – розчулені – і українці, і євреї. Це нормально. Я вважаю, що громадянин України будь-якої національности, якщо він захищає наші цінності – українську землю, мову, платить податки – це теж вибір. Тобто, він – українець за власним вибором, усвідомлено. Згадаймо хоча б світлої пам'яти Джеймса Мейса.

Наступна річ – я адаптував до української мови Зощенка і поставив його п'єсу "Заморочене весілля, або Зніму чувіху з хатою", наблизивши її до наших українських реалій, до Києва шістдесятих років. Вийшла смішна добра київська п'єса.

Після Зощенка я поставив "Лохотрон по-українськи, або 100 тисяч" Карпенка-Карого. Адміністрація Дніпровського району активно підтримала театр "Дзеркало", закупивши квитки на виставу для шкіл району. Знайшли спосіб підтримати театр голова району пані Оксана Мисовська та заступник Ірина Тарнопільська, за що їм величезна вдячність.

В.ПЕТРАНЮК з творчим колективом театру

СТЕПАН БАНДЕРА СНИВСЯ ЛЕДВЕ НЕ ЩОДНЯ

– Створити образ провідника нації Степана Бандери – завдання не з легких. Тут не підійшло б ані єлейне оспівування, ані зовнішня геройка на киталт голлівудських бойовиків. Як Ви впоралися з цим? Чи відчує глядач душу Степана Бандери?

– Трагедія "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери" – має стати прапором репертуару театру української традиції "Дзеркало". У п'єсі я створив штучну театральну ситуацію для того, щоб риси Героя і Антигероя – Степана Бандери і Сташинського – віддзеркалились уповні. Закінчив роботу місяць тому. Постановкою ще не займався.

Річ у тім, що постать Степана Бандери – не з примітивних. Це такий Невловимий Герой. Відчув це, працюючи над трагедією. Спочатку розгубився. Почав шукати, перечитав усе, що міг, розмовляв з багатьма людьми. Зрозумів, що майже нічого немає у великій літературі, драматургії, кінематографі про справжню людську сутність українських лицарів, яким був Бандера. Я спробував зрозуміти його жертовність і шлях, внутрішні пружини цієї людини. Він був ідеологом, рушієм історичних подій.

У п'єсі проступає євангельська тема, адже Бандера був віруючою людиною, звертався до Святого письма, походив з родини священика.

Усе життя Степана Бандери – це шлях до незалежности України, позначений перемогою – здобуттям незалежности Україною. Але боротьба триває. Нам треба здобути реальну незалежність нації.

Як актор і режисер найбільшим здобутком Степана Бандери я вважаю проголошення Української Незалежної Держави 30 червня 1941 року. Це та підвалина, на якій побудована наша нинішня державність. І про це наші можновладці "сором'язливо" мовчать. 1991 року незалежність України була не просто ПРОГОЛОШЕНА, а ВІДНОВЛЕНА. Тому що ПРОГОЛОСИВ ЇЇ ЛІДЕР УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ СТЕПАН БАНДЕРА РАЗОМ З ЯРОСЛАВОМ СТЕЦЬКОМ.

Бандера асоціюється у мене з шотландським королем Брюсом, який не підкорився англійській короні і це до сьогодні спонукає шотландців бути самими собою, внутрішньо незалежними. Так само і для нас, українців, – проголошення самостійної України 30 червня 1941 року – це такий стовп, на якому буде тисячі років триматися Україна. Це моє глибоке переконання.

Жертовна смерть Бандери, щиро кажучи, стала рушійною силою української незалежної ідеології на багато поколінь вперед. І тут ми не можемо не згадати про жертовність Господню (то взірець для віруючого українця, у тому числі й для Степана). Провідник же постійно, в один і той самий час, бував у церкві, де вороги могли його легко знайти. І це ще раз спроваджувало Бандеру на той терновий шлях, що звершився наприкінці його життя. У пам'яті спливають асоціації з чашею жертовною, з Ісусовою молитвою в Гетсиманському саду...

– Саме тому 22 листопада цього року після презентації виборчої програми Віктора Ющенка Ви звернулися до Президента з проханням встигнути присвоїти Бандері звання Героя України?

– І почув обнадійливу відповідь: "Для цього я маю другий президентський термін"...

Я хотів, щоб у п'єсі Степан Бандера постав цікавою і живою людиною.

Пошук Бандери у мене переріс в ідею-фікс. Я вже спати не міг. І знаєте, що відбулося? Мені наснився план п'єси – сім епізодів, від початку до завершення. Я прокинувся о 5 ранку, схопив щоденник, вийшов на вулицю і записав. Це було восени минулого року, напередодні Покрови. Рік працював, і вийшло 13 епізодів. Доки писав п'єсу, мені Бандера снився ледве не щодня. Дописав – перестав снитися.

Працювати над постановкою розпочнемо одразу після Нового року, і сподіваюся до весни вже винести її на суд глядача. Це завжди подорож у невідоме. Нині думаю над тим, хто ж гратиме головних героїв. Мені цікаво жити у постійному пошуку, тож усі подарунки долі мене тішать.

– Сподіваюся 2010 року побачити трагедію Володимира Петранюка "Чорна рілля. Любов і смерть Степана Бандери" і на кону театру "Дзеркало", і в репертуарі академічних театрів столиці. Можливо, варто вести мову про екранізацію п'єси? Принаймні, бажаю, аби це збулося. Сердечна вдячність за розмову. Успіхів!

Розмову вела
Ольга ДУБОВИК

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9